

PARIŽANKA

kultový erotický román

Sophie Bardotová

Parížanka

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Sophie Bardotová

Parížanka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

SOPHIE BARDOTOVÁ

PARIŽANKA

PARIŽANKA

kultový erotický román

Sophie Bardotová

*Pohlavné spojenie nie je len rozkošou pre telo. Je to predovšetkým
let nahor a obcovanie so silami vesmíru.*

LOUIS ARAGON

APRÍL

- PARÍŽ -

Ležím.

Ešte toho musím veľa urobiť.

Na parapete tancujú kvapky dažďa. Možno tancujú kankán, aby to bolo štýlové. Možno jar vyhadzuje nohami v pančuchách, bez nohavičiek, tak ako vraj kedysi dievčatá na pódiových Montmartra. Kvapky sa odrážajú od plechu a skáču nahor, pripadajú mi zmyselné a necudné, obmývajú okno, klopkajú a prosia: Pusť nás dovnútra, chceme sa iba trochu zohriať, vĺznuť pod perinu, aj tak si celá mokrá. Keby som otvorila okno a trochu sa vyklonila, videla by som v diaľke nad strechami svietiť Eiffelovku, predstavovala by som si jej stehná rozkročené nad Marsovými poľami, týčiace sa nad Parížom ako stehná obrovskej štetky s vykasanými sukňami, vulgárnej ako toto mesto, ako moje myšlienky, ktoré mi vibrujú telom, šíria sa od hlavy nadol k nalakovaným nechtom na nohách, k mojim napnutým lýtkam a kolenám od seba, do tmy v hĺbinách mojej duše a môjho tela.

Ale ja okno neotvorím. Nenadýchnem sa vône kvitnúcich gaštanov z Luxemburských záhrad. Neochutnám dážď.

Pretože toho musím ešte veľa urobiť.

Kedy sa ma prvýkrát dotkol? V parku univerzitného kampusu v Orléanse? Ponáhľala som sa z rue des Chartres k univerzitnej knižnici, bola som zamyslená, jarný vietor mi strapatil dlhé tmavé vlasy, poletovali mi okolo tváre, nastavovala som líca slniečku, bolo mi naponáhlo, nepočula som jeho kroky... Ak by som ich počula, možno by som sa rozbehla, utekala až dole k jazeru, schovala sa medzi stromami, niekam do trstia... Ale ja som ich nepočula.

„*Mademoiselle... mademoiselle...*“

To bolo na mňa? Otočila som sa. Krátke plavé vlasy. Športová postava, úprimná, usmievavá tvár. Niečím mával nad hlavou a mne chvíľku trvalo, kým som si uvedomila, že je to knižka a že tie biele motýle sú stránky, v ktorých si listoval vietor.

„Slečna... Knižka... Zabudli ste si na sedadle v autobuse knižku...“

Dobehol ku mne, jeho ruka s knihou mierila dopredu, ja som tam stála, ruky zvesené pozdĺž tela, a videla som len jeho oči, modré, hlboké, čisté. Takú modrú som si pamätala z prechádzok s otcom pozdĺž jazera v Annecy.

„To jazero je také modré preto, že sa v ňom utopilo nebo?“ pýtala som sa a bolo mi až do plaču, pretože mi pripadalo strašne smutné, že by sa nebo mohlo utopiť v nejakom horskom jazere.

„Kdeže, Ari, žiadne strachy,“ odpovedal mi otec a svojou širokou dlaňou ma zakaždým potľapkal po šiji, ako keby ma chcel priviesť späť do reálneho života. „Neutopilo sa, len sa odráža na hladine. Pozri sa k mostu, tam už je voda zelená. Na dne tam rastie tráva. Ale o kus ďalej už je hĺbka, tam má voda tmavomodrú farbu, vieš? Ne-dovidíš na dno.“

„Hĺbka má vždy tmavomodrú farbu?“

„Slečna? Počuli ste ma vôbec?“

„Áno... Prepáčte. *Excusez-moi.*“

Žmurkala som do slnka ako omámená.

Podal mi ruku? Predstavil sa? Bolo to naozaj prvýkrát, kedy sa ma dotkol? Ja neviem.

„Ja fakt neviem, Marion,“ povedala som o niekoľko hodín neskôr kamarátke v podnájme. „Neviem, ja... Vôbec neviem, čo to bolo...“

„*Folle*, blázon, si blázon,“ smiala sa Marion. „A veľmi dobre vieš, čo to bolo, netvár sa ako Panna Orleánska.“

Nie. Nebola som Panna Orleánska. Nebola som ani panna, lenže tá jediná skúsenosť z našej obývačky, keď naši išli na ples („Nebolo to to?“ pýtal sa ma spotený Matthieu, keď sa po troch minútach vystriekal do vreckovky), na toto jarné popoludnie nestačila.

„Claude,“ predstavil sa muž v parku.

Podal mi ruku? Spálil mi prsty? Horela som už od tej chvíle?

Alebo sa to stalo o štyri dni neskôr v reštaurácii La Parenthèse na malom námestí Châtelet uprostred orleánskeho starého mesta. Trojpodlažný hrazdený dom s červenými trámami a červenými dverami. Vnímala som každý detail. Čašníka v čiernom s bielou zásterou uviazanou okolo pása. Jedálny lístok s veľkým ozdobným písmenom P. Údený losos s tromi omáčkami, s medovou zo Sologne, šalotkovou z Bordeaux, pikantnou z Laonu. Popoludní bolo teplo, vzala som si teda čierne mini a pančuchy nechala doma. Teraz mi z chladu na stehnách vyskákala husia koža. Vidlička mi vypadla z ruky. Takmer vyliala víno.

„Prepáčte,“ vypískla som (panebože, ja som *vypískla*, toto slovo som čítala kedysi dávno v nejakej červenej knižnici).

„Nič sa nestalo, nemáte sa za čo ospravedľovať,“ povedal Claude galantne (v duchu som ho oslovovala krstným menom, aj keď mi priezvisko povedal, nebola som schopná si ho zapamätať).

Došlo k tomu vtedy? Natiahla sa jeho ruka cez stôl a dotkla sa mojich prstov? *Coup de foudre*? Zásah bleskom? Láska na prvý pohľad? Takto sa to predsa hovorí... Bozk, ktorý mi na záver večera vtisol na pery, chutil po tej medovej omáčke...

„Pôjdeme ku mne?“

Nie, nešli sme k nemu. Nenaplnila som predstavu o povolných dievčatách z orleánskeho univerzitného kampusu. Bola mi strašná zima, medzi nohami som mala vlhkú ľadovú jaskyňu. Nechcela som

to takto. Chcela som horieť, plápolat ako pri dotyku jeho rúk, chcela som, aby ma spálil na popol, a nie aby sa ma dotýkali stalaktity jeho prstov. Zaliezajúci jarný chlad mi vkról pod sukňu a hrýzol.

„Nie, nehnevaj sa, dnes nie,“ podarilo sa mi vykoktať na tretí pokus. Zuby mi cvakali ako v horore. Panebože, ja som hlúpa, takto sa obliecť!

„Dobre,“ odpovedal a vzal ma za ruku.

Mala som pocit, že som mu podala mrazenú rybu.

Ale o týždeň neskôr... O týždeň neskôr...

Gauc v našom bytíku. Marion niekde v kine s priateľom. Sukňa vykasaná k bokom. Fialové nohavičky úplne mokré. Rozopnutá blúzka a moje stuhnuté bradavky týčiace sa v šere ako elektrické spínače vášne.

A jeho ruky...

„Nie si panna, však?“ šepkal a jeho ústa sa mojej šije dotýkali presne v miestach, na ktoré ma vždy potľapkával otec.

„Nie som... nie...“

Celá som sa napínala. Aj keď som sedela, stála som na špičkách ako baletka. Kolená som zvierala pri sebe, ale vedela som, že už ich dlho neudržím, že sa roztvorí ako brána môjho zámku. Že to on drží kľúč.

„A kedy si...?“

„Prvýkrát? Cez prázdniny. K susedom chodieval jeden chlapec. Študoval v Paríži medicínu. Volal sa Matthieu.“

„Bolo to pekné?“

„Ja neviem.“

„Ako to, že nevieš?“

„Vlastne sa ma ani nedotýkal. Pamätám sa len, ako to zaboľelo, a potom už nič ... Potom si zapínal nohavice.“

„Robil ti toto? A toto?“

Jeho prst na mojom pohlaví. Odhrňa lem nohavičiek. Kolená vystreľujú nahor. Teraz! Je vo mne! Horúco!

Lavú ruku mi znova kladie na šiju. Jemne ma tlačí. Tlačí mi hlavu dole. K svojmu rozkroku.

„To nie! Prosím!“

„Ešte si nikdy...“

„Nie...“

„Bude sa ti to páčiť, uvidíš.“

„Dobre, skúsím to, ale nie dnes... Prosím...“

A tak to išlo. Postupne. Pomaly. Do mňa. Všade. Dva roky. A potom Paríž.

On, Claude Montgard, tridsaťdva rokov, syn bohatých rodičov z provensalského mesta Aix, úspešný scénograf, divadlá Ateliér, Casino de Paris... V lete tenis, v zime lyže, dvakrát týždenne fitko, v sobotu večera s priateľmi v Maison d'Oc, v nedeľu prechádzka v Boulonskom lesíku. Jemné vrásky od smiechu okolo očí, vykrojené ústa, večne strapaté plavé vlasy. Neposlušná ofina padajúca do čela. Bohém a zároveň seriózny obchodník. Záluby: silné autá, dobré jedlo, voda po holení Boss, opera a ja.

Ja, Arianne Calvertová, dvadsaťštyri rokov, dcéra vidieckeho lekára a zakríknutej matky z Groisy pri Annecy v Savojsku, dievča z vidieka, teraz na svoj vlastný údiv promovaná historička, odborná asistentka v Univerzitetnej knižnici Sorbonny... V lete plávanie, od októbra zimomravo schúlená pri peci. Dlhé mahagónové vlasy, modré oči, pár pieh rozosiatych okolo chrčta nosa a na čele, azda zmyselné ústa, dlhý krk (*bonjour, monsieur Modigliani*), malé prsia (nosím podprsenku dvojku, 85B, aby som bola presná), na môj vkus trochu široké boky (raz týždenne fitko), celkom pekné dlhé nohy (chodím behať). V sobotu večera s manželom a jeho priateľmi, v nedeľu prechádzka s manželom v Boulonskom lesíku. Záluby: knihy, džez (to ma naučil otec), parfum Chanel Mademoiselle, Paríž a on.

Prenajali sme si veľký byt na poslednom poschodí honosného činžiaka na rue de Passy, blízko paláca Chaillot. Milovala som prechádzky smerom k nábrežiu, po schodoch dole okolo Balzacovho domu na rue Bertone, okolo stredovekého pätníka k tureckému veľvyslanectvu, kde kedysi

zomrel Guy de Maupassant (panebože, ja som taký romantik!). Je však fakt, že táto kratučká ulička mi ako jediná v celom Paríži pripomínala vidiek a mladosť, aj keď skôr Orléans než moje rodné Savojsko. Niekedy podvečer, keď som sa vracala domov z metra, zastavovala som sa pri Fernandelovom hrobe na cintoríne neďaleko paláca Chaillot a spomínala som, ako srdečne som sa smiala, keď mi otec premietal jeho filmy.

A v našej obrovskej posteli, v spálni, ktorej okno vedie do dvora a z ktorej bolo vidieť Eiffelovku, ako sa týči nad bielymi parížskymi strechami, sme sa s Claudom nekonečne milovali a objavovali navzájom.

„Mne sa meno Arianne veľmi nepáči.“

„S tým si sa mi nikdy nezveril.“

„Chcelo by to niečo sexi. Ako ťa volali doma?“

„Ari.“

„Ja ťa budem volať... počkaj...“

Prevalil sa na chrbát a oči uprel do stropu.

„Rouana.“

„Čo je to za meno?“

„Rouan po provensalsky znamená býk... Vždy ma zaujímalo, ako by vyzerala ženská verzia tohto mena... Rouana... Býk v ženskom prevedení. Vzrušujúca predstava. Divoká.“

„Zvláštne,“ namietla som, zdvihla sa a bradou sa mu oprela o hrud.

„Tak to skrátíme... Napríklad... Ro... Si krásna, Ro. Máš krásne oči, Ro. Máš krásne kozy, Ro. Milujem ťa.“

A inokedy. Viem, že bol krásny letný deň. Mali sme dokorán otvorené okno a z dvora voňala čerstvo pokosená tráva.

„Môžem ti pohladať pindu?“

„Toto slovo sa mi veľmi nepáči.“

„Prečo?“ spýtal sa a zvedavo sa ku mne otočil. „Pohoršuje ťa?“

„Ja neviem... nepohoršuje, nie som malé dievča... Len mi pripadá... nepatričné.“

„Prečo? Veď je krásne.“

„Tebe fakt pripadá krásne?“

„Iste,“ odpovedal.

„Ako si na to prišiel? U nás na dedine to chalani používali len ako zahrešenie, a to ešte leda tak pri futbale, keď zakopli.“

Pobozkal ma na pery a dlaňou mi pohladil brucho.

„Ja to myslím úplne inak. Počúvaj... P ako pôvabná, I ako inšpirujúca, N ako nádherná, D ako dokonalá, A ako absolútna.“

„Takto to znie znesiteľne. Ale ako je to napríklad v angličtine? *Pussy*?“

„P ako panovačná, U ako uchvacujúca, S ako svojhlavá, S ako satanská, Y ako... tu mi trochu zlyháva fantázia. Ale nestačí samotný tvar toho písmena? Nepripadá ti, že zobrazuje ženský rozkrok?“

„Ty si blázon. Ako to, že ti napadajú také veci? Ako sa to povie po španielsky?“

„*Concha*. C ako centrálna, O ako ochotná, N ako nemravná, CH ako chytrá, A ako analogická.“

„Podvádzaš. Nie je to CH. Má to byť C a H.“

„Tak dobre. C ako cudná a H ako hladná.“

„Idú tieto dve slová vôbec dokopy? Cudná a hladná?“

„Samozrejme. Najhladnejšie sú vždy tie najcudnejšie.“

„A prečo analogická?“

„Pretože súvisí so všetkým. Keď povieš pinda, vybaví sa ti celé ženské telo.“

Začala som sa smiať.

„Tebe sa vybaví. Mne by to ani nenapadlo.“

Zadíval sa mi do očí. Čítala som v nich túžbu. Bezbrehú, nádhernú túžbu. Položil mi ruku do lona.

„Povedz pinda.“

„Prestaň!“

„Len to povedz.“

„Pinda,“ zašepkala som. Pôvabná, inšpirujúca, úžasná, nádherná, dokonalá, absolútna.“

„Mám ti strčiť ruku do pindy?“ spýtal sa.

„Áno.“

„Povedz to: Strč mi ruku do pindy.“

„Strč mi ruku do pindy. Prosím. Miláčik. Pane.“

Leto voňalo, Claude si bral moje telo a život mi strašne chutil.

Až do...

Viem presne, kedy sa to stalo. Dátum a čas sa mi zafixovali v pamäti, ako keby ich do nej vypálil. Neskôr som si na to spomenula, keď som v americkom Oaklande zašla do jedného baru HEINOLD'S FIRST AND LAST CHANCE, kam chodieval Jack London, a tam mi zrak padol na veľké stojace hodiny, ktoré sa zastavili presne v stredu 18. apríla 1906 o 13. hodine a 12. minúte, keď v susednom San Franciscu vypuklo strašné zemetrasenie.

K môjmu osobnému zemetraseniu došlo v nedeľu 14. apríla 2014 o 16.42 v Paríži v rue de Passy číslo 46.

Claude pred hodinou odišiel na tenis. Nedeľný čas sa vliekol pomalicky a pripomínal mi jablkový sirup, ktorý som si chystala na koláč. Lenivo som sa pretiahla pri okne. Jarné slniečko poskakovalo po strechách ako hravé dieťa. Aj ja som mala chuť vyhrnúť si sukňu a trochu sa pohrať. Tu pri okne, aby ma každý videl. Cítila som, ako mi do líc stúpa horúčosť. Bola som šťastná a chcela som sa o to rozdeliť. Tu a teraz. Pozri sa, svet, ako si to malá Ro užíva. Sukňa sa mi vyhnula nahor. Zišla som rukou medzi nohy. Žiadne nohavičky. Žiadne zábrany.

V tom momente zavibroval mobil.

Môj telefón to byť nemohol, mala som ho v kabelke a doma vypínala zvuky, aby ma nikto neotravoval. Rozhliadla som sa. Na kuchynskej linke ležal Claudov mobil a modro na ňom svietila správa. Claude ho tu musel zabudnúť, keď sa obliekal. Rozhliadla som sa. Panička sama doma. Panička skontroluje páničkov mobil. Hlúpa banálna historka z hlúpeho časopisu pre unudene hlúpe ženské.

Nikdy predtým som to neurobila. Žila som v domnienke, že viem všetko a že čo neviem, vedieť nepotrebujem. Verila som. Ja chudera hlúpa som verila!

Klikla som na správu.

„Som jebavá?“

Mala som pocit, že čítam zle. Som boľavá. Som prechladnutá. Som ospalá. Aj to by stačilo.

„Som jebavá?“

Horúčkovito som prešla po displeji a mierila na začiatok konverzácie.

Môj manžel:

„Kde ťa mám? Ešte ťa trápi tá viróza?“

Ona (tá jebavá):

„Úplne ma skolila.“

Nasledujúci dialóg:

„Tak to sa treba poriadne vypotiť na cudzom tele.“

„Myslím, že teraz by som to nezvládla.“

„Hlavne sa čo najskôr uzdrav, cica. Dúfam, že sa uvidíme budúci týždeň, aby sme sa potešili.“

„Potrebovala by som to.“

„*Ma chérie...*“

„Urobíš mi to konečne na tom stole?“

„Veľmi rád. Urobím ti to rád kdekoľvek a kedykoľvek. Vieš veľmi dobre, že ťa fíkam rád a veľmi mi chutíš. Chcem, aby si zase moje semenom mala úplne všade.“

„To sa mi páči. Je pekné so mnou jebať?“

„Nádhera. Jebem ťa veľmi rád.“

„Ja viem. Užívaš si to.“

„Si rada, že som tvoj milenec?“

„Áno.“

„Páči sa ti to so mnou?“

„Veľmi.“

„Som jebavá?“

Koniec sms. Bodka. Smajlík.

J ako jasavá, E ako extra, B ako báječná, A ako antidepresívna, V ako voľná, A ako analogická. Jebavá. *Putain!*

Šmarila som telefón o stenu a vyvracala sa do výlevky.

O hodinu neskôr som vytočila číslo haly, do ktorej Claude chodieval hrať tenis. Správca sa chvíľku vykrúcal, chvíľku vysvetľoval, ale potom slúbil, že sa pozrie a že manželovi odkáže, aby mi zavolať. Vzala som si čistú bielizeň. Ružovú podprsenku a telové nohavičky. Natiahla si pančuchy. Bielu blúzku, úzku čiernu sukňu po kolená. Čierne sáčko. Učesala som sa. Nalíčila. Rúžom som si zľahka pretrela pery. Zabalila pár vecí. Obula balerínky. Ruka sa mi netriasla.

Zvonenie.

„Čo vystrájaš, Ro? Hráme štvorhru. Chlapi budú našťvaní. Deje sa niečo?“

„Nedeje sa nič,“ odpovedala som s úplným pokojom. „Len s tebou chcem hovoriť. Vedľa haly je taká malá kaviareň, myslím, že sa volá U Alberta. Raz sme tam sedeli. Budem tam o štyridsaťpäť minút.“

„A nepočká to na doma? Nestihnem sa ani osprchovať.“

„Nepočká,“ odpovedala som a hovor ukončila.

Ach, Paríž začiatkom jari! Poznáte ho? Mali ste možnosť prejsť sa po jeho uliciach, vyhnúť sa turistom, nahliadnuť do záhrad, do dvorov, nadýchnuť sa vzduchu? Zájst si na Ostrov svätého Ľudovíta a pozorovať rybára, pozerat' sa, ako v Tuilerijských záhradách púšťajú deti v bazéne plachetnice, prejsť sa po nábřeží okolo Seiny? Je smútok tmavomodrý, ocko?

Claude prišiel s päťminútovým oneskorením, zadýchaný, s mokrými vlasmi a začervenenou tvárou. Objednal si tretinku piva a otočil sa ku mne.

„Čo sa stalo, Ro? Je to nejaká hra?“

Žiarivo sa na mňa usmial. Pozrela som sa mu priamo do očí.

„Ja nie som jebavá?“ spýtala som sa potichu.

„Prosím?“

V tvári sa mu objavil úžas, potom ho vystriedalo nepochopenie a zmätok, a nakoniec som videla, ako sa mu rozšírili zreničky, ako sa mu pomaličky v očiach objavuje poznanie, ako mu oči tmavnú, ako sa zakaľujú, ako vädne úsmev a ako sa jeho líca prepádajú. Rukou si pre-

hrabol mokré vlasy. Natiahol sa po pivo, ale potom ruku zase bezvládne spustil do lona, ako keby ju prestal ovládať. Ako úbohý handrový panák. Díval sa na mňa, ale neviem, či ma vôbec videl. Možno sa pozeral oveľa ďalej, až niekam do seba, k nám, k nej, niekam... A možno nikam, neviem.

„Ja...“

Zarazila som ho.

„Nič mi nevysvetľuj. Nechcem nič počuť. Nechcem vedieť, kto to je. Nechcem vedieť, či máš jednu milenkku, alebo či ich máš viac. Nechcem poznať žiadne podrobnosti. Chcem len, aby si mi zmizol zo života. Okamžite. Vypadni z nášho bytu. Nemáš právo zostať tam. Pôjdem na týždeň preč. Keď sa vrátim, nechcem tam po tebe nájsť ani ponožky.“

„Ro...“

„Počul si, čo hovorím?“

Pomaly som vstala, siahla do kabelky, hodila na stolík päteurovú bankovku, otočila sa a šla. Možno za mnou niečo volal, ale ja som sa ani neobzrela.

Už ste niekedy išli jarným Parížom na stanicu?

Uplynul rok a ja tu teraz ležím a počúvam, ako dážď tancuje na parapete.

Som niekto iný.

Viem, kde je. Párkrát mi telefonoval. Najskôr sa presťahoval k jednej ženskej (neviem, či k tej z telefónu), potom chvíľu býval v hoteli a nedávno si prenajal garsónku v rue Lepic na Montmartri.

Viem, ako mu je. Viem to, pretože mi posielala maily. Pretože mi rozpráva, zveruje sa, narieka a prosí. Viem to, pretože aj ja mu posielam maily. Dážď stále ešte tancuje, teraz už sa však trochu zadúša, už spomaľuje, vypadáva z taktu, ako keby sa vyčerpal. Nakoniec zmlkne úplne. Počúvam ticho. Som ďaleko od ruchu dole na ulici. Okolo mňa je len Paríž a ten už ma dôverne pozná. Pred ním sa nehanbím.

Strkám ruku pod deku. Som nahá. Roztahujem stehná.

Presne takto sa to začalo. Mojm prvým mailom.

ro@gmail.com pre claude.montgard@orange.fr

Paríž 29. apríla 2014

Milý Claude,

celý ten týždeň, čo som bola preč, som premýšľala nielen o tom, prečo sa to všetko stalo a ako sa to mohlo stať, keď si ma miloval, ale aj veľa o sebe, o tom, prečo som bola od Teba v posledných rokoch taká závislá, prečo som oveľa skôr neprišla na to, že si mi neverný. Snažila som sa nájsť dôvody, lenže vieš, dôvody sú príliš subjektívne a ja by som to všetko videla len jednostranne, svojimi očami, nie Tvojimi. Ty si odo mňa závislý nebol? Vidíš, a ja som po celý ten čas mala pocit, že si, že sa Ti páčim, že Ťa vzrušuje moje telo, že sa k nemu stále vraciaš, že máš stále čo objavovať. Nabažil si sa ma?

Áno, tak to asi je. Nabažil si sa ma. Nabažil si sa môjho tela. Prestalo Ťa vzrušovať. Potreboval si zmenu. Chcel si bacuľku? Túžil si po oblejších tvaroch? Alebo po anorektičke? Po čom? Aká som ja? Prestali sa Ti páčiť malé prsia? Boky? Nohy, ktorými som Ťa objímala?

A čo ja? Nabažila som sa Ťa? Tvojho tela? Nie. Naopak, moje telo od Teba začalo byť závislé. Prestala som vnímať okolie. Nezaujímala som sa o žiadnych iných mužov. Len o Tvoje telo. Znamienko na podbruší. Svalnaté nohy. Pevný zadok, ten sa mi páčil veľmi. Chrbát, ktorý sa nado mnou zakaždým napínal ako luk, keď si mi striekal na brucho. Ruky, ktorými si sa ma zmocňoval.

Takto to bolo, áno.

Mnohokrát som odvtedy premýšľala, z čoho sa vlastne skladal náš vzťah. Z malých drobností. Z bozku na krk, keď si sa vracal domov. Zo zamúčených rúk, ktorými som ťa v kuchyni celého zašpinila. Zo spôsobu, ako si nakláňal hlavu, keď si sa na mňa pozeral. Z okamihov, kedy som na Teba v horskej chate čakala, kým sa vrátiš zo zjazdovky, a chystala Ti varené víno. Z nášho vystrájanja v piesku na pláži. Z večerí so sviečkami. Z vychladeného Chablis. Z Tvojich slovných hračiek. Pinda, pussy, concha. Áno, z toho všetkého a ešte z množstva iných vecí, ktoré človeku zostanú

v pamäti. Ku ktorým sa vracia ako do múzea, keď sa obzerá za svojím životom. Sú to strnulé exponáty. Niektoré po čase prestávajú mať význam. Sú len svedectvom. Vtedy a vtedy sme boli tam a tam. To je všetko. Žiadne chute, žiadne vône. Fotografie, bez ktorých by človek na tieto okamihy dávno zabudol. Ale z niektorých sála horúčosť aj po rokoch.

Áno, takto to bolo, áno, áno.

Ale ešte inak.

Vieš, myslím, že za všetko mohlo moje telo, Claude. Uvedomoval si si to? Vieš, že si si ma skrotil, ako líška hovorí malému princovi? Že sa z môjho tela stalo pole, na ktorom si vyskúšal všetky nástroje? Že si ma oral, preosieval, osieval a žal? Že si moju úrodu spracoval, oddelil plevy od zrna a umiesil si si ma? Že si si ma bral ako horúci chlieb vytiahnutý rovno z pece? A že sa to môjmu telu páčilo? Že nikdy predtým nič také neprežilo. Že sa od teba stalo závislým?

Predtým, ako som Ťa stretla, boli moje sexuálne skúsenosti zanedbateľné. Bozky na lúke za školou. Karim, ktorý mi raz obchytkával prsia a siahol mi do rozkroku. Yvon, ktorý sa mi pokúšal stiahnuť nohavičky a nakoniec ma z hnevu vyšľahal žihľavou, keď som sa bránila. Matthieu, s ktorým som prišla o panenstvo. Keď na neho teraz myslím, uvedomujem si, že vôbec neviem, ako vyzeral jeho úd. Že som ho len chvíľočku mala medzi nohami, že som ho nikdy nevezala do ruky. Že som si ho nikdy poriadne nepozrela. Že až s tebou som si overila, ako vyzerá žalud', uzdička, ako sa napínajú modrasté žilky pri koreni údu, alebo aké to je hladkať mužské semenníky.

A nie že by som nebola zvedavá. Moje telo bolo zvedavé, hoci si nepamätám, kedy vlastne som si naplno uvedomila, že moje pohlavie je nástrojom rozkoše. Dlhú som žila s predstavou, že je určené len na vylučovanie a plodenie detí. Mamička o tom so mnou nikdy nehovorila, a otec, hoci je lekár, sa podobným témam vyhýba dodnes. Vždy som mala pocit, že patrí do úplne iného storočia. Je za ich mlčaním stud? Možno. Niekedy to tak býva.

Spomínam si, že ako malé dievča som bola na prázdninách u tety v Bretónsku. Jej manžel bol vojak z povolania a obaja doma praktizovali

spartánskú výchovu. Teta bola prísna, ale nie zlá. Mala som ju vlastne celkom rada, ale nevidala som ju často, len niekedy cez prázdniny, a vždy som sa na tie chvíle tešila. Chodievali sme spolu do vinice, jazdili na výlety na zámky na Loire. Užívala som si to. Bola som šťastná, hoci teta vo mne svojím generálskym prístupom vždy vzbudzovala rešpekt. Ale ja som sa cítila bezstarostná a voľná. Možno preto som chcela večer pred spaním predĺžiť tie šťastné chvíľky. Ešte nechcem spať, teta. Ešte chvíľku... A potom teta zhasla svetlo a ja...

Nebola to hádam vedomá túžba po rozkoši, ale úplne prirodzený pohyb, keď mi raz večer skĺzla ruka do lona. Najskôr som sa hladkala v slabinách a potom zišla nižšie. Postupne som prichádzala na spôsob, ako na to. Stačilo obrátiť sa na brucho, nechať ruky v lone, otočiť hrany dlaní proti lonovej kosti, trošičku rozťahnuť nohy – nie veľmi -, prepnúť špičky ako baletka, zadržať dych a dlane pevne pritlačiť k Venušinmu pahorku. Iných miest som sa nedotýkala, o klitorise som ani nevedela, že ho mám, nieto ešte, na čo vlastne slúži, a vagínu som na nič nepotrebovala. Tlačila som ruky k sebe a celou silou som schádzala zhora nadol, nasadiť dlane nahor, pomaly schádzať a silnejšie a silnejšie tlačiť. Niekedy to stačilo urobiť trikrát alebo štyrikrát a pocítila som niečo zvláštne, vzrušujúce. Jemné sťahy v bruchu a akési pulzujúce ťukanie. Nevedela som, že takto sa ozyva klitoris.

A potom ma raz začervenanú a zadýchanú s rukami strčenými v lone pristihla teta. Z jej úst sa na mňa valila záplava slov plných zdesenia, odporu, nehanebnosti a špiny. A ja som pritom vôbec nevedela, že robím niečo zlé. Prečo to nesmiem, keď je to také príjemné? Kvôli čomu teta tak vyvádza? Keď odišla, strašne som sa hanbila a vôbec som nevedela, ako sa jej ráno pozriem do očí. Bála som sa, že to na mňa prezradí rodičom, ale teta sa o tom už nikdy nezmenila a rodičom to asi nepovedala. Keby to urobila, možno by som vstúpila do života poučenejšia a uvoľnenejšia. Ale ktovie...

Nie, v mojom detskom špásovaní v posteli ešte nešlo o masturbáciu, len o nevinné hľadanie, taká malá rozkoš pred spaním, nadýchaná snehová pusinka v cukrárni Chez Babette vo Versailles, do ktorej ma raz teta vzala a ja som tam tých pusiniek zjedla hádam dvadsať. Presne

také to bolo. Povedala by som, že pusinkové, keby toto slovo nevyvolávalo úplne iné predstavy...

Keď o tom spätne premýšľam, vôbec si nespomínam, kedy som si uvedomila, že moje pohlavie je aj nástrojom rozkoše. Mala som asi pätnásť alebo šesťnásť, keď som sa naučila potajomky a osamote uspokojovať samu seba, hoci som pri tom stále mala pocit niečoho neprístojného. Vždy som to urobila rýchlo a s pocitom zahanbenia. Nemala som čas preskúmať svoje telo, niekto mohol stáť za dverami.

Potom však prišiel zážitok, s ktorým prišlo poznanie, čo to je vlastne orgazmus v zmysle takej rozkoše, že sa človeku chce kričať, smiať sa a plakať zároveň. Cítila som pri tom číru radosť. Nemalo to vôbec nič spoločné s predchádzajúcim hladením. Ako keby stojatú vodu naraz zasiahla búrka a zdvihla vlny, ktoré sa prevalili cez okraj.

Chcem ti o tom povedať, Claude.

Moja kamarátka z lýcea Véronique odišla kamsi na prázdniny. Nemohla si so sebou vziať svojho psa, a tak ma poprosila, aby som jej malého trojročného Binga postrážila. Bol to taký maznavý nezbedník neurčitej rasy, ktorého som občas strážila, keď Véronique niekam išla alebo mala rande. Nasťahovala som teda k sebe Binga so všetkými jeho hračkami, miskami a pelechom a patrične som ho rozmaznávala. Krmila som ho dobrotami, chodila s ním na dlhé prechádzky a dovolila mu spať so mnou v posteli, čo kvitoval s mimoriadnym potešením, pretože Véronique mu to nikdy nedovolila. Ja som sa však cítila skvele, nepripadala som si osamelá vo svete dospelých, mala som kamaráta, ktorý sa vždy stočil do kľbka a zahrieval mi nohy.

Pri jednej z našich prechádzok nás zastihol dážď a obaja sme premokli doslova na kožu. V kúpeľni som Binga starostlivo vysušila a potom som vliezla do sprchy a nechala na seba dopadať horúcu vodu. Telo sa mi postupne zahrievalo a horúce kvapky hladkali každý centimeter mojej pokožky. Keď som si púšťala sprchu zozadu na krk, v bruchu sa mi zrazu prekvapivo prebudili ľahučké motýle a začali trepotiť krídlami. Bolo to také zvláštne šteklenie, že vyvolalo túžbu. Vytiahla som sprchovú hadicu

z držiaka a prudkým prúdom som si začala prechádzať po celom tele. Vodou som si masírovala bradavky a boky a potom som pomaličky nasmerovala prúd na brucho. Túžba rástla. K motýlikom sa pridalo ťukanie. To sa o slovo prihlásil klitoris. Ešte nikdy sa mi nestalo, aby sa z ničoho nič sám ozval. Ťukal a ťukal a vytrvalo na seba strhával pozornosť. Spustila som ruku nižšie a dopriala mu prúd horúcej vody, aby som ho oslobodila zo zovretých stehien. Len tak máličko, aby si nemyslel, že dostane všetko hneď. Nohy som ešte stále tlačila k sebe ako mniška, ktorá sa bojí o svoju počestnosť. Chcel viac. Ťuk, ťuk. Roztvorila som stehná a svoj rozkrok zaliala horúcou vodou. Mala som pocit, ako by sa jej klitoris vybral naproti. Ako keby podrástol. Akoby sa chystal vydať na cestu, po ktorej vždy túžil, len nemal odvahu opustiť bezpečie lona. Teraz sa nechal láskať horúcou vodou. Musela som prúd zmierniť. Mala som pocit, že sa mi všetky nervové zakončenia nasťahovali na jedno miesto. Podvedome som ešte viac rozťahla nohy a zase pridala na sile sprchy. Vodou som si zblízka, zblízka masírovala navreté pohlavie. Motýlinky v bruchu už mohutne trepotali krídlami, to už nebolo len šteklenie, ale volanie po slobode, po voľnosti. „Pusti nás von!“ Pomaličky som sa ľavou rukou dotkla špičky klitorisu. Bol taký citlivý, že som skoro počula, ako volá: „Makaj! Makaj!“ Prstami som zišla dolu k otvoru do vagíny. Zvrátila som hlavu dozadu a na okamih mi napadlo, že sa pripravím o panenstvo tou striekajúcou sprchovou hadicou. Túžila som vraziť si ju dovnútra, hlboko, do brucha, do celého tela. Zachránilo ma azda len to, že hlavica bola príliš veľká. Dvoma prstami som masírovala vonkajšie pysky a každý dotyk mnou prechádzal ako elektrický výboj. Zatížila som po mužovi. Osedlala by som si ho, aj keby som ho mala znásilniť. Panebože...

Zastavila som sprchu, zabalila sa do osušky a celá mokrá zvonku aj zvnútra som bežala do spálne. Moje mokré chodidlá plieskali po dlaždičkách a znelo to ako plieskanie po zadku. Táto myšlienka mi prebehla hlavou a vzrušila ma natoľko, že som sa skoro pošmykla. Nemohla som sa dočkať. Horela som túžbou po rozkoši. Ľahla som si na brucho, rozťahla nohy, ruky strčila pod seba, ako som bola zvyknutá, ale zrazu akoby to

nestačilo. Otočila som sa na chrbát. Doširoka rozťahnuté nohy, pokrčené kolená, žiadne špičky baletky. Absolútne uvoľnenie. Ešte vankúš pod hlavu, aby som na seba videla. Škoda, že tu nemám zrkadlo, napadlo mi. Mohla som prvýkrát vidieť svoju rozkoš. Ukazovák pravej ruky zamieril do lona. Kam presne? Toto vlastne dodnes neviem. Nikdy som to podrobne neskúmala. Preboha, veď ja vlastne ani neviem, ako fungujem! Začala som prstom jemne a pomaličky prechádzať medzi malými a veľkými pyskami. Zastavila som sa tesne vedľa klitorisu. Nahmatala som nejaké vystúpené, citlivé miesto. Krúživými pohybmi som ho začala masírovať a pritom som sa vždy na okamih dotkla špičky klitorisu. Pri každom dotyku mnou prešiel elektrický výboj a vzápätí sa klitoris zase ukryl pod kapučňu.

Ležala som, nohy roztvorené, a vnímala len svoje telo. Chvilami som prsty strkala na začiatok otvoru do vagíny, ale cítila som, že takto vrchol nedosiahnem. Ďalej som si masírovala prirodzenie, keď som zrazu medzi nohami zacítila niečo teplé a vlhké. Uvedomila som si, že v posteli nie som sama. Bingo! Prišiel za mnou do spálne a našiel ma tam, ako sa oddávam rozkoši. Vôbec som si nevšimla, ako vkĺzol medzi moje rozťahnuté nohy. Nemala som ani potuchy, ako dlho sa tam so mnou takto hral. Okamžite som ho odohnala. Urazene odišiel, ale ja som bola mokrá ako nikdy predtým. Neprestala som. Naopak. Ďalej som krúžila prstom medzi klitorisom a okrajom pysku ohanbia. Rýchlejšie, rýchlejšie, pritlač na miesto, ktoré sa teraz napína na prasknutie. Motýliky búšili krídlami a dobýjali sa z brucha von. Potom zrazu prestali. Ticho. Sekunda. Dve? Tri? Podbrušie mi stvrdlo ako kameň a od stehien až po špičky prstov sa mi rozbehli milióny malých potvoriek, útočiacich na každý neurón mojej pokožky. Po celých nohách rozťahovali koberec tej najúžasnejšej slasti. A ja som vybuchla. Jemné ťukanie hanblivého klitorisu sa premenilo na mocné údery tepúcej rozkoše. Kíčce, ktoré zachvátili celé moje telo, sa podobali agónii. Nohy sa mi triasli a zadok aj boky sa zdvíhali v ďalších a ďalších vlnách vyvrcholenia. Z úst sa mi vydral výkrik, ktorý sa ničomu nepodobal. Akoby ani nebol môj. Sám sa oslobodil z môjho hrdla. Nebola som nikde, nikým, ničím. Len orgazmus a nekonečný vesmír. *La petite morte*. Malá smrť.

Vieš dobre, že som sa neskôr takto hladkala aj v tvojej prítomnosti. Mňa vzrušovalo, že sa na mňa pozeráš, teba, že môžeš byť svedkom niečoho takého intímneho. Čoskoro som sa presvedčila, že spôsoby, ako prísť k orgazmu a jeho intenzita sa môžu výrazne líšiť. Od začiatku svojho sexuálneho života som mala problémy s dosiahnutím orgazmu vaginálnou cestou. Bolo mi s tebou nádherne, ale k absolútnemu vrcholu som dospela jedine hladením. Bože, aká som bola naivná, hlúpa a neskúsená! Keď som sa pred tebou takto urobila prvýkrát, skoro som sa až hanbila. Ty si sa tak snažil. Láskal si ma prstami, strkal mi ich do vagíny, lenže moje telo ťa síce vnímalo, ale ako keby som si niekde v podvedomí hovorila: Áno, robíš mi to krásne, ale iba ja viem, čo presne urobiť, aby som dosiahla orgazmus. Ach, miláčik!

A potom sme raz išli na týždeň do Deauville. Bol koniec septembra, z väčšiny hotelov už prázdninová hostia odišli a farebné plážové kabínky na prezliekanie osameli. Popoludní sme sa chodievali prejsť, držali sme sa za ruky a pozorovali biele plachty križujúce po obzore. Večer sme si v niektorej z reštaurácií dali Chablis alebo Sancerre, rozprávali sa o všetkom možnom, snívali o budúcnosti, bozkávali sa a počúvali šiekajúce čajky nad potemneným prístavom. A v noci sme sa v našom hotelovom apartmáne dlho milovali, navzájom vnímali naše telá snažili sme sa dať si navzájom toľko rozkoše, koľko sme len boli schopní. Myslím, že nikdy v živote som nebola taká šťastná.

A raz nadržanom, keď sa za oknami už pomaly začínali objavovať prvé náznaky svitania, keď sme sa ešte stále nemohli nasýtiť jeden druhého a znovu a znovu sme predlžovali tú nádhernú chvíľu vzájomnosti, vzala som ťa do úst a obopla tvoj žalud' svojimi perami a ty si na revanš dlho krúžil jazykom okolo môjho klitorisu. Túžila som, aby si do mňa znovu vstúpil. Ležala som a ty si kláčaš medzi mojimi rozťahnutými členkami. Hľadel si na mňa a ja som si pripadala úplne odovzdaná. Čakala som a túžila, až do mňa vstúpiš, tvrdo a razantne. Bola som pripravená, rozpálená a mokrá až na stehnách. A ty si pomaly priložil dľaň ľavej ruky na moje podbrušie, nad lonovú kosť. Dva prsty druhej ruky si strčil do mňa a začal

PARIŽANKA

nimi pohybovať. Cítila som, ako sa ukazovák s prostredníkom vo mne otáčajú hore a ako mi zvnútra tlačia nahor do brucha. Potom si zrýchlil a prsty do mňa začali narážať v divokom tempe, s intenzitou šijacieho stroja. Tvrdo si do mňa prirážal a ja som kričala a kričala a kričala. ÁNO! Stlačil si mi brucho, prsty si zo mňa prudko vytiahol a z mojej pindy vytryskol prúd, sprevádzajúci slastné uvoľnenie. Mala som pocit, ako keby sa pretrhla priehrada. Zdvihla som zadok a boky hore. Ešte! Ešte? Áno! Znovu si mi vrazil ruku medzi nohy. Tak pod! Ako keby si búšil do nákovy. Stačilo párkrát priraziť, a ja som striekala tak, že som ťa celého zmáčala. Ja som mala postriekané stehná, brucho a dokonca aj prsia. Pritisol si sa ku mne, ako keby si sa chcel vo mne vykúpať. Začala som ti lízať brucho a hrud'. Bol si slaný a voňal si mojím pohlavím. Potom si zo mňa tú vlahu dvoma prstami nabral a strčil mi ich do úst a ja som ich s rozkošou vychutnávala.

V ten večer si ma naučil, že môžem sama sebe voňať aj chutiť.

V ten večer som pochopila, že sex môže mať tisíce podôb, že si vo mne otvoril stavidlá a že patrím len tebe.

Už vieš, prečo hovorím o závislosti od tvojho tela? Od tvojich úst, jazyka, prstov, od tvojho údu, od tvojich bokov a od tvojho zadku?

A teraz sa musím zo svojej závislosti vyliečiť. Si ako droga a ja sa ťa musím zbaviť, vylúčiť ťa zo seba, vyhnať, zbaviť sa ťa a vytrhnúť zo svojho tela.

Rozumieš, Claude?

Tvoja Ro

Od okamihu, keď som ti tento mail poslala, uplynul rok.

Teraz tu ležím, hladkám sa ako na úplnom začiatku a zároveň myslím na to, že je načase, aby som vám začala rozprávať o roku svojej pindy.

MÁJ – PRAHA –

„Ocko?“

Aj na tú obrovskú vzdialenosť som počula jeho syčiaci dych. Rozdutie pľúc v pokročilom štádiu.

„Deje sa niečo, Ari? Sú dve hodiny v noci.“

„Deje, oci. Veľmi by som ťa o niečo chcela poprosiť.“

Ďalšie zasipenie a potom sykot inhalátora. Otec s chorobou bojoval už niekoľko rokov, ale v posledných mesiacoch sa jeho stav výrazne zhoršil. Bez inhalátora už ani nezišiel zo schodov. V duchu som ho videla, ako stojí pod dreveným schodiskom, žilnatou rukou zvierajú predpotopné slúchadlo pevnej linky a žmurká do svetla, pretože si rozsvietil lampičku nad telefónom. Ako má cez pruhované pyžamo prehodený obnosený župan, ktorý som už tisíckrát chcela vyhodiť a kúpiť mu nový, ale on sa doň kedysi tvrdohlavo obliekal každé ráno, kým sa vydal do ordinácie. Teraz už do nej chodil len zriedka. Môj otec Daniel Calvert, ešte len 57 rokov, všeobecný lekár, pravicový konzervatívny intelektuál, milovník Prousta a Céline. Jeho širokú dlaň som si ešte stále dokázala vybaviť na zátylku.

„Hovor.“

„Potrebujem peniaze, ocko.“

Prekvapivo celkom pohodlná a čistá hotelová izba. Veľká posteľ pre dvoch, dve kresielka, okrúhly stolík, toaletka so zrkadlom, dva nočné stolíky, stojaca lampa. Žalostný výhľad na akýsi nehostinný dvor. Ticho.

„Koľko?“

Nespýtal sa na čo. Vedel, že by som mu v noci nevolala, keby to nebolo dôležité. Nikdy som od neho peniaze nechcela, na štúdiách v Orleáne mi síce dával vreckové, ale mala som pomerne vysoké štipendium a dokázala som si privyrobiť v knižnici v univerzitnom kampuse.

„Zatiaľ desaťtisíc eur. Možno trošku viac.“

K sipotu sa pripojil kašeľ. Čakala som. Vedela som, že sa nebude zložito vypytovať, že povie buď áno, alebo nie. Otec bol vždy taký. Veci riešil jednoducho. Keď nastala nejaká zložitá situácia a on povedal áno, znamenalo to, že áno platí za všetkých okolností a že sa problém bude skrátka riešiť. Nie znamenalo jednoducho nie.

„Neviem, či budem mať na účte takú vysokú sumu. V posledných mesiacoch som niečo investoval.“

„Požičiaš mi ich, ocko?“

Inhalátor.

„Áno... Len dúfam, že ten problém, ktorý riešiš, nie je nič nečestného. Že to nie je žiadny podvod.“

„Nie je, ocko.“

„Dobre. Ráno zjdem do banky. Ty máš účet kde?“

„*Banque Lyonnais*. Ako vždy. Veď vieš, som vlastenka.“

Chrčivo sa zasmial, bez rozlúčky zavesil a ja som tam zostala stáť s bosými nohami na koberci a pomaličky sa ma začínala zmocňovať zima, stúpala cez priehlavky nôh hore do lýtok a stehien, pohladila mi brucho a objala ma okolo pliec. Celá som sa roztriasla. Otočila som sa, urobila dva kroky, vklzla pod perinu, zhasla stolnú lampičku a potom civela do neznámej čiernej tmy.

Ja ti neklamem, ocko. Nerobím nič nečestného. Len som na úteku. Len potrebujem sama pred sebou utiecť na druhý koniec sveta, potrebujem sa vyliečiť zo závislosti. A nemám na to prachy.

Nevdojak som sa pod perinou dotkla pindy. Bola studená ako ľad, takže som sa okamžite prikrčila. PINDA. P ako Pustá, I ako Indisponovaná, N ako Nevľúdna, D ako Dutá, A ako Azbestová.

Tých niekoľko dní, kým sa Claude vysťahoval z nášho bytu, som strávila v jednom opustenom hotelíku na predmestí Deauville. Nie že by som tam išla vyvolávať duchov a spomínať na krásne chvíle, ktoré sme v jednom hoteli na pláži kedysi strávili s Claudom, skôr som sa tam cítila v bezpečí, vedela som, kam ísť a čo robiť. Najprv som chcela ísť k rodičom, ale nakoniec som si to rozmyslela, pretože tam by som sa nevyhla otázkam. A mne sa odpovedať nechcelo.

Raz popoludní som sedela schúlená na terase hotela Savoy neďaleko prístavného móla. Na dohľad nebolo človečika. Zástavky rybárskych lodí sa lenivo trepotali v miernom vetre. Lode sa hojdali na vlnách, a keď som ich chvíľku pozorovala, skoro som z nich dostalaorskú chorobu. Bola mi zima a studené jarné slniečko nedokázalo zahnať chlad, stúpajúci z prevlhnutého piesku pláže a z mora. Nikdy predtým som si nepripadala taká opustená.

A potom mi v kabelke zazvonil mobil.

„Ahoj, Panna. Tu Marion.“

Marion Allachouová. Moja spolubývajúca z bytíku v Orléanse. Kamarátka zo školy. Bezstarostné dievča, ktorá si zo štúdií odnieslo skôr životné skúsenosti ako vysokoškolské vedomosti. Bývala neďaleko Paríža a občas sme sa vídali. Vždy ma fascinovalo, s akou prirodzenosťou sa dokáže správať. Za všetkých okolností. Mala som ju rada a v jej spoločnosti som vždy prišla na iné myšlienky, hoci vlak jej života som dobiehala len ťažko a niekedy mi unikal úplne.

„Čo robíš? Nesexuješ práve, však nie?“

Zasmiala som sa, ale bol to trochu krčovitý smiech.

„Nie, to určite nie.“

„Mohla by si si urobiť pár dní voľno? Už sme si dlho nedopriali dámsku jazdu.“

„Neviem, ja...“

„Hej, Panna, ak sa chceš trochu zabaviť, tak za mnou príď do Prahy. Som tu týždeň. Je to tu proste ú-žas-né!“

„Čo je na tom také úžasné?“

„Všetko. Mesto, pivo, chlapci. Vyprdni sa na toho svojho Ramba, ten to bez teba chvíľu prežije, a príď. Roztočíme to tu.“

„Neviem, či...“

„Nevyhovár aj sa a frč na letisko. Všetko ostatné sú somariny.“

V telefóne cvaklo a ja som pozerala na opustenú pláž a v hlave mi znel škrekot čajok.

A teraz tu ležím v cudzej posteli cudzieho hotela v cudzom meste v cudzej krajine a zízam do tmy. Marion na mňa nepočkala. Keď som z Letiska Václava Havla taxíkom dorazila do centra a po troche blúdenia som v úzkej, tmavej, špinavej a podozrivej uličke konečne našla hotel, čakal na mňa na recepcii miesto Marion na dvakrát zložený list modrého hotelového listového papiera.

„*Salut*, Panna. *Sorry*, ale musela som na pár dní odísť. Zoznámila som sa s jedným pekným Slovákom a idem s ním do Bratislavy zistiť, či je fakt taký úžasný, ako vyzerá. Izbu máš zaplatenú ešte na päť dní. Prikladám telefónne číslo jedného chlapca, vie trochu po francúzsky a celkom obstojne po anglicky. Volá sa Petr a študuje niečo, čo som veľmi nepochopila. Ukáže ti Prahu. Záleží na tebe, či budeš chcieť, aby ti ukázal aj niečo iné. *Je t'aime, chérie. A bientôt*. Uži si to. Bozkáva Marion.“

Tak čo teraz, Ro? Vzdáš to a vrátiš sa do Paríža? Budeš tu ležať a užírať sa? Zavolaš ráno do Air France a objednáš si letenku niekam inam, zaletíš si do Ríma alebo do Madridu, obídeš galérie, vykúpeš sa v mori a skúsiš niekoho zbaliť, aby si sa necítila taká osamelá? Alebo nasadneš do vlaku a pôjdeš sa prosiť domov rodičom? Jedinou istotou

je, že do bytu v Paríži v rue Passy sa zatiaľ vrátiť nemôžeš, ešte by si to nezvládla. Na to máš ešte stále dosť času.

Za zatahnutými závesmi sa začalo cediť kalné ráno a ja som stále nespala, prevaľovala sa na posteli a pokrčené plachty ukrývali pach môjho potu a ešte niečoho. Strachu? Osamelosti? Ro, veľmi nevoniaš. Daj sa dokopy! Si v Prahe, hovorí sa, že je to krásne mesto. Tak vylez z postele, uprav sa a vyraz von. Keď ti bude zle, daj si povedzme pohárik, ale hlavne tu nad sebou neplač.

Tak fajn. Nekrič na mňa. Horúca sprcha. Oholiť sa v podpazuší. Oholiť si nohy. Natrieť si krémom lýtka aj ruky. Natiahnuť si brazílske nohavičky farby champagne. Do košíčkov push up podprsenky rovnakej farby vložiť prsia. Pretiahnuť sa. Riasenka a čierna linka Lancôme. S tieňmi to veľmi neviem, ale na dnešok si zvolím prírodné tóny z palety Heleny Rubinstein. Mejkapom len zakryť kruhy pod očami. Miesto rúžu lesk Juicy Tubes, pery sú potom zmyselne vlhké. Áno, takto.

Džínsová sukňa vysoko nad kolená, voľná červená blúzka, džínsová bundička. Na nohy obuť červené conversky.

Posledný pohľad do zrkadla. *Ça va, jeune fille?*

Roztiahnuť závesy a nechať dovnútra vkĺznuť slniečko.

9 hodín 24 minút.

Na lono som si rozložila papierik s telefónnym číslom.

+420603499926

Čerstvo nalakovanými nechtami som vyfukala číslo.

„Haló?“

„Halo? C'est Ro. Je suis une amie de Marion.“

„Prosím? Kto volá?“

Mladý hlas. Nezrozumiteľný jazyk.

„Marion mà Donna votre numéro de téléphone et...“

„Ááá... Je comprends. Tu es cette Française!“

Áno, som TÁ Francúzka.

„Mohli by sme hovoriť radšej po anglicky, ja tú francúzštinu dosť lámam,“ poprosil ma mladý hlas v telefóne.

„Sure,“ odpovedala som.

„Vďaka. Marion mi hovorila, že prídete a že budete chcieť vidieť Prahu. Dopoludnia mám prednášky. Dnes popoludní? O tretej? Hodí sa ti to?“

Hodí sa mi čokoľvek. Len sa ponáhľaj. Začínam mať sama zo seba klaustrofobický pocit.

„O. K.“

„Fajn. Bývaš v rovnakom hoteli ako Marion, však. Tak vyjdi von, daj sa doľava dole a za päť minút dôjdeš na Václavské námestie. *Place. Grand avenue.* Asi uprostred je pasáž Lucerna a v nej kaviareň Lucerna. Lu-cer-na. Ako sa to povie po francúzsky, *lanterne?* Pred ňou visí pri strope hlavou dolu kôň a na ňom svätý Václav, nemôžeš to minúť. Je to taký fór. Tak teda o tretej. Budem mať modré džínsy a bielu košeľu. Ale ja si ťa nájdem, nemaj strach, Marion mi ukázala tvoju fotku.“

Tak dobre. Nájdi si ma.

Petr v modrých džínsoch a vo voľnej bielej košeli prišiel presne. Len sa rozhladol a potom zamieril priamo ku mne. Dvadsať rokov, úzke plecia, nervózne jemné ruky, hojdavá chôdza. Ale na prvý pohľad sympafák. Nakrátko ostrihané gaštanové vlasy, vysoké čelo a pod ním krásne hnedé oči. Široký úsmev, pekné biele zuby.

„Ty si fakt panna? *Vierge?*“ spýtal sa ma miesto pozdravu.

Zasmiala som sa.

„*Peut-être.* Možno.“

„Hej, radšej by som po anglicky, vo franine dosť tápem.“

„Dobre.“

„Čo všetko chceš vidieť? Marion hovorila, že si vyštudovaná historička.“

„To síce áno, ale inak pracujem ako obyčajná knihovníčka.“

„Nevyzeráš na zaprášený foliant.“

„Petr, to je po francúzsky Pierre?“

„Yes.“

Hltá ma očami? Alebo sa mi to zdá? Možno sa takto tvári vždy. Spala s ním Marion?

Rozhliadla som sa. Vela mladých ľudí. Smiech. Ruky poletujú okolo tvári vo veselých rozhovoroch. V rohu sa bozkáva dvojica. Cinkajú poháre. V červenej limonáde predo mnou sa topí červené svetlo.

Je toto ten správny liek na moje болиetky?

„Chcem vidieť všetko. Praha je vraj krásna.“

„*Yes. Beautiful.* Tak ideme?“

Takže Praha, Claude. Ako to, že sme sem nikdy nešli spolu? Staromestské námestie. Orloj. Hradčany. *Le pont Charles*. Petr ma vedie k nejakej soche a núti ma, aby som sa dotkla vyhladeného miesta.

„Želaj si niečo a určite sa ti to splní.“

Želám si. Pohybujem perami. Prezradíš, čo si si priala, pýtajú sa ma Petrove oči. Vrtím hlavou. Vltava pod mostom plynie ľahostajne ako večnosť.

Na mieste zvanom Kampa ma Petr vezme za ruku. Nebránim sa. Dvaja milenci na prechádzke. Kvitnú gaštany a túžby.

Nahor Nerudovou ulicou. V krčme s čudným názvom U zaväšeného kafe pijeme z obrovitých pollitrov pivo. V zadnej miestnosti hrá na klavíri akýsi sivovlasý fúzatý chlapík a vyhúknutý chlapec mu k tomu brnká na base. *You Look Good To Me*. Ako dievča som túto skladbu počula hrať Oscara Petersona v parížskom Paláci športu, kam ma vzal otec. Zaleje ma vlna emócií. Pod stolom mi Petr položí dľaň na koleno. Je horúca a krehká. Vyvrátim hlavu dozadu a rehocem sa ako pubertiačka. Ale tretie pivo už do seba nedostanem.

„Pôjdeme ešte niekam?“ pýta sa Petr, keď vyjdeme do vlačného májového večera. „*La nuit est toujours jeune.* Noc je ešte mladá.“

„Kdeže. Zožeň mi taxík. Nehnevaj sa. Som unavená.“

V noci stále chodím cikať. Ale depresia je preč. Objímam vankúš a spím.

Štyri dni. Než k tomu dôjde, ubehnú štyri dni.

ro@gmail.com pre claude.montgard@orange.fr

Praha 11. mája 2014

Ahoj, Claude,

len ti chcem povedať, že som v Prahe. A že som ti bola prvýkrát neverná. Petr-Pierre síce tvrdí, že to zatiaľ žiadna nevera nebola, že som mu vlastne nič nedovolila, ale ja dobre viem, že bola.

Pýtaš sa, kto je Petr-Pierre?

Dvadsaťročný chalan. Čech. Študuje nejakú školu, ktorej hovorí strojárina. Ja veľmi nechápem, o čo ide, ale myslím, že je to nejaký technický odbor a že z neho raz bude ingénieur. Že bude navrhovať vodné elektrárne. Síce nerozumiem, o čom to presne hovorí, ale keď o tom rozpráva, rada sa na neho pozerám. Na čele sa mu robia také smiešne vrásky a vždy sa pritom tvári veľmi vážne.

„Rozumieš, Ro, vodné elektrárne!“

A ja pokyvujem hlavou a držím ho za ruku.

Vodí ma všade. Chrám svätého Víta. La cathédrale na Pražskom hrade. Vidno ju z diaľky, ale keď sa k nej priblížiš, pomaly mizne za ostatnými budovami, v ktorých sídli český prezident. Potom prejdeš priechodom a naraz sa pred tebou zjaví ako chiméra. Hore k nebu vystreľujú dve veže ako šípy. Nie, nie je taká veľká ako Notre Dame, je iná. Pripadá mi akási krehkejšia. Napadlo mi porovnanie: Notre Dame je utkaná z poctivého normandského súkna a svätý Vít z českej čipky. Petr mi rozprával, že v českom kráľovstve má čipkárstvo veľkú tradíciu.

„Keď prídeš nabudúce, vezmem ťa do Vamberka, tam čipky dodnes paličkujú ručne.“

„Ako toto vie ingénieur, ktorý bude navrhovať vodné elektrárne?“

Len pohodí hlavou. Smejem sa. A v katedrále za patetickým strieborným náhrobkom akéhosi českého svätca ho prvýkrát pobožkám. Len zľahka, na kútiky úst, so zovretými perami. Je to skôr pusa než bozk. Spomeniem si, že takto som sa kedysi božkávala s Matthieuom. Vtedy na tom nebolo vôbec nič zmyselného, ale tentoraz som cítila, že to nie je také

úplne nevinné, že keby sme neboli v kostole, možno by som pokračovala. Inak. Že by som pootvorila ústa. A možno vystrčila jazyk. Ako had. A možno by som aj uštipla.

Musí sa kostol znovu vysvätiť, keď sa v ňom vášnivo bozkávajú milenci? Pýtaš sa, kde sa takéto myšlienky berú? Všade, Claude, všade.

V pivnici jednej vinárne, kde trio mladých chalanov hrá džez. Zvláštne rytmická skladba, ktorú nepoznám. Pijeme zle vychladené moravské víno a Petr-Pierre ma drží okolo pása a tlačí sa ku mne. V parku, ktorému sa hovorí Le parc des arbres, Stromovka, ma oprie o strom. Cítim, ako ma drsná kôra škriabe cez ľahké letné šaty do ramien. Akoby ma z jednej strany objímal chlapec a z druhej strom. Teraz už mám ústa otvorené, teraz už sa jazyky dotýkajú, teraz už to vážne nie je len pusa. Bozkávam ho a mysl'ou mi bežia verše jedného mladého francúzskeho básnika: „Dávam ti sliny pod jazyk a z nich ako v studni artézskej zas vzklíči smäd...“ Viac ale nedovolím. Keď mi chlapec strčí ruku pod sukňu, odtiahnem sa, hoci mám pindu pod nohavičkami rozpálenú ako pec. Objím ma ty, strom. Chcem tvoju miazgu. Nabrala by som z nej silu. Konečne by som sa mohla postaviť rovno.

„Kam pôjdeme dnes?“ pýtam sa nasledujúce ráno Petra-Pierra, ktorý na mňa čaká pred hotelom.

Na prste má navlečený krúžok s kľúčmi.

„Otec mi požičal auto. Niekam si zájdeme. Ukážem ti českú krajinu.“

„C'est vraiment une bonne idée! To je naozaj skvelý nápad!“

Možno je to tým, že Tchéquie celá kvitne. Fialové a biele orgovány, ružové čerešne, červené hlohy. Možno preto sa mi krúti hlava. Mám zvláštny pocit ľahkosti, akoby som sa sama vznášala nad cestou. Neprekáža mi, že sú v nej diery a že naša stará škodovka rachotí, akoby mlela z posledného. Nevadí mi, že len čo niekam prídeme, spustí sa drobný dážď. Okolitá krajina v daždi vonia ešte viac.

Petr-Pierre zastaví na poľnej ceste. Vpravo sa tiahne opona lesa, vľavo za cestou tuším zráz. Keď motor stíchne, zavládne hlboké ticho, ktoré ruší len vibrafón drobných kvapiek na prednom skle.

„Pod', ukážem ti krásne miesto. Vidno z neho rieku.“

„Ty sa chceš prechádzať v daždi?“ spýtam sa, bez toho aby mi to skutočne prekážalo.

„Teraz prestalo pršať. Navyše hore je kaplnka, schováme sa tam, keby zase začalo.“

Ideme úvozom okolo lesa. Vyzula som si sandále a pľačkám sa trávou pozdĺž cesty. Čoskoro mám nohavice premočené až ku kolenám. Kvitnúce kríky stoja ako špalier. Z lesa sa linie vôňa pučiaceho ihličia a borovicovej živice. Vedľa kaplnky stojí lavička. Je mokrá, ale Petr-Pierre vytiahne vreckovku a starostlivo ju začne utierať.

Posadíme sa. Vidíme zákrutu rieky. Vody v nej veľa nie je, poskakuje medzi kameňmi a ticho zurčí ako potok.

„Sázava,“ povie chlapec.

„Sázava? Znamená to niečo?“

Pokrčí plecami a pravou rukou ma objíma okolo ramien. Zrazu mi to nie je veľmi príjemné. Ako keby už jeho dotyk nebol chlapčenský, akoby si ma privlastňoval, ako keby mi frajersky hovoril: Pozri, Ro, ja nie som žiadny malý chlapec, vieš predsa, čo od teba chcem. Drží ma príliš majetnícky. Kto je tu pán, ty malá namachrovaná Parížanka?

Zrazu sa zase spúšťa drobný dážď. Petr-Pierre ma pustí a beží sa schovať ku kaplnke. Ja chvíľu zostávam na daždi. Kdesi som si prečítala, ako sa v Česku hovorí, že s jarným dažďom prší dievčatám krása. Som premoknutá na kožu a musím byť naozaj krásna. Čítam to z chlapcových očí. V kaplnke nič nie je, len na provizórnom oltári stojí zhasnutá sviečka a leží tam kytica uschnutých lúčnych kvetov. Malá strieška, pod ktorou sa schovávame, nás oboch pred dažďom ochrániť nemôže.

Petr-Pierre zdvihne ruky a pritiahne si ma k sebe. Azda za to môže ten dážď, tá opojná vôňa alebo vlhý vzduch, ale jeho objatie mi už nie je také nepríjemné. Jeho ruky položené na mojich pleciach sú zase rukami hanblivého chlapca. Drží ma uvoľnenejšie, nežnejšie. Hádám sa mi to predtým len zdalo. Možno ma pomýlil ten dážď.

Opatrne vezme moju tvár do dlaní a zahľadí sa mi do očí. Telom mi prebehne zachvenie. Nie, to nie je od zimy, Claude...

Chrbtom sa opiera o stenu kaplnky a jeho oči hovoria: Chcem ťa! A moje telo odpovedá. Tlačí sa k nemu, túži sa ho dotýkať ako dažďové kvapky, ktoré mu z mokrých vlasov stekajú do tváre. Pobožkám ho na líce a začnem mu tie nebeské slzy olizovať z čela i brady. Z jeho tela cítim sálat' horúčnosť, ktorá pohlcuje aj mňa. Pritisnem sa k nemu podbruším a na stehne cítim, aký je vzrušený. Zrazu ma pochytiť túžba počuť v tej jarnej symfónii dažďa ďalší nástroj. Chcem si na ňom zahrať. Spustím ruky dole, rozopnem mu opasok, gombík aj zips na nohaviciach a opatrne otváram puzdro, v ktorom sa tá flauta, ten klarinet, ten hboj nachádza. O chvíľku ti naň zahrám, chlapče. Pyšne sa proti mne vztýči. Túžim po ňom. Zdvihnem oči nahor. Chlapcov pohľad akoby sa ospravedlňoval, akoby hovoril: Prepáč, ja som to tak pred chvíľou nemyslel, nechcel som ťa vyľakať... - Nie, nie, neospravedlňuj sa, prosím, mne sa to páči... V tej chvíli je jeho vztýčený úd pre mňa tou najväčšou výzvou. Chytím ho za boky a pomaličky si pred neho kláknem do mokrej trávy. Už veľmi neprší, ako keby nebeský dirigent nechcel rušiť túto *Ódu na radosť* a chcel by nám dopriať sólo. Z mokrých vlasov mi po chrbte pod blúzkou stekajú kvapky dažďa dole, za opasok nohavic, za okraj nohavičiek a údolím medzi polovičkami, takže už neviem, či mám nohavičky mokré od dažďa, alebo od vzrušenia. Chlapec mi stiahne košeľu z pliec a začne ma nežne hladiť. Jeho pohybom už dávno chýba predchádzajúce sebedomie. Tak je to správne. Teraz si ťa privlastním ja!

Pamätáš si, Claude, kedy som ti to urobila prvýkrát? Kedy som ťa prvýkrát vyfajčila? V tvojom byte v Orléanse. Na bielom gauči v obývačke. Nemusel si mi tlačiť hlavu do rozkroku, urobila som to sama. Klákla som si pred tebou ako veriaci pred oltárom. Otvorila ústa. Čakala. A ty si zdvihol boky a strčil ho do mňa. Čoho som sa predtým bála? Že sa mi zdvihne žalúdok? Že to nedokážem? Že mi nebudeš chutiť? Teraz mám tvoj úd v ústach a olizujem ho a sajem a vťahujem do seba. Nestačí mi, že zostáva len pri perách, snažím sa ho dostať až do krku. Miláčik, do toho, pohybuju sa, vrážaj ho do mňa, som hladná, ešte nikdy som nič také neokúsila.

„Pozor na zúbky,“ povedal si.

Ale ja som vnímala len tvoje vzdychanie. Ešte, ešte, prosím. Hlbšie. Som tvoja fajčiarka. A ty si môj dunhill, cohiba a partagas. Vyfajčím tú tvoju cigaru do konca, miláčik. Som tu pre teba. Striekaj. Daj mi to. Uduš ma. Môžeš všetko.

V nasledujúcich mesiacoch som ťa fajčila na tých najnemožnejších miestach. V kabínke na prezliekanie v obchodnom dome, na záchode v reštaurácii, vo vlaku, vo výťahu... Stokrát, tisíckrát. Ale predstav si, Claude, teraz mám pocit, že som úplne zabudla, ako tvoj úd vyzeral. Držala som ho v ústach toľkokrát, a napriek tomu si ho vôbec nepamätám, akoby som trpela amnéziou. Aký objemný bol, akú mal dĺžku? Ja vážne neviem, Claude, neviem...

Ten úd, ktorý sa mi dnes týči pred očami, nie je tvoj. Patrí jednému českému chlapcovi, ku ktorému síce nič necítim, ale po ktorom túžim. Bež preč, Claude. Tu nemáš čo robiť. Sem nepatríš.

Zdvihla som oči k Petrovi-Pierrovi a jazykom sa dotkla špičky žalud'a. Len letmý dotyk, ale on už zastonal. Nie, ešte si ťa nevezmem celého. Najprv si ťa chcem naladiť, chcem nástroj vyskúšať, kým z neho vylúdim najkrajší tón. Je napätý na prasknutie. Tvrdý ako kameň. Vonía dažďom. Špičkou jazyka prejdem ku koreňu a potom idem nahor, ako keby som lízala zmrzlinu. Až k tej červenej jahode hore. Tam sa zastavím. Nie, ešte stále nie. Ešte obkrúžim žalud' a jazykom starostlivo preskúmam celý obvod. Každý záhyb. Uzdičku, dierku, ktorá ma láka, aby som do nej zašla jazykom. Keď to urobím, chlapec vykrične. A zase nadol. Tentoraz ešte nižšie. Zakloním hlavu, aby som sa mu lepšie dostala medzi nohy. Kožu na semenníkoch má jemnú a ja do nej zaborím nos ako do teplého bezpečia. Jazykom schádzam nižšie a nižšie.

„Panebože...!“ vykrične.

Tak teraz. Úd má mokrý od mojich vlasov, od mojich slín aj od kva-pôčok, ktoré sa nedočkavo perlia na špičke žalud'a. Nežne ho pobozkám a potom pootvorím pery, len trošku, len na okraj. Brána mojich zubov mu nedovolí ísť ďalej. Ešte nie. Vezmem ho do prstov a začnem naň hrať tú najkrajšiu melódiu. Vnímam jeho dokonalý tvar. Dotýkam sa nežne kaž-

dučkého záhybu a brušká prstov vyťukávajú tie najzložitejšie akordy. Potom moje pery objímu celý žalud'. Pevne sa k nemu primkynam jazykom a dráždim uzdičku. Znovu a znovu. Zísť ku koreňu, potom rýchlo nahor, vziať ho medzi pery a neprestávať vyhrávať melódiu. Olízať ho, prehítať. Prehltnúť. Chlapcovi sa trasie celé telo. Pevne ho schytím za zadok, doširoka otvorím ústa a vrazím si jeho úd až do krku. Zmieta sa, ale ja ho držím pevne. Chvíľu medzi pery. A zase do krku. Vzdychá. Je hlboko, dotýka sa mandlí a azda sa ešte nižšie zosúva do hrdla. Dusím sa, ale neprestávam.

Schmatne ma za hlavu a zdvihne mi tvár nahor. Chytí úd do ruky a začne si ho honiť. Na mokrú tvár mi dopadnú prvé kvapôčky. Nastavím jazyk. Pochopí a výstrek zamieri do otvorených úst. Semeno má biele a husté ako smotana. Chutí horkosladko. Prehítam. Prehítam. Kým sa nenasýtím.

Počuješ, Claude? Kým sa nenasýtím.

Tvoja Ro

U zaväšeného kafe, streda 25. júna 2014

„To mi nemôžeš urobiť, Ro.“ „Ale môžem. Už som v Prahe pridlho. Chcem sa pozrieť inam. Do Ríma alebo do Benátok.“

Peniaze od otca prišli, mohla som si dovoliť chvíľu cestovať. Cítila som sa slobodná. Prvýkrát po dlhom čase. Zrazu som si uvedomila, že ma Claude zavrel do zlatej klietky, v ktorej som si voľkala a vôbec nevnímala vonkajší svet. To neplatilo len o sexe, o fyzickej závislosti. Bol to on, kto mi programoval život. A ja som teraz mala chuť jeho program označiť modro a potom stlačiť klávesu *delete*. Hovoriť, že som sa chcela zase stať sama sebou, by bolo príliš patetické. Chcela som vstať a letieť, kľačala som príliš dlho.

Plietla som tomuto chalanovi hlavu zámerne? Robila som to cieľne? Nedokázala som si na to odpovedať. Keď budem spať s inými mužmi, zbavím sa Clauda? Pomstím sa mu? Neviem, či som to takto plánovala.

Ale niekde hlboko v sebe som to určite tak cítila. Pretože inak by

som nerobila všetko, čo nasledovalo.

„Ale ja ťa milujem. *Je t'aime.*“

„Ale ja teba nie, Pierre. Nehnevaj sa.“

Už som tu zostala dlhšie, než som pôvodne chcela. Marion mi volala z Bratislavy:

„Ro, ten Slovák je v posteli fantastický. Ja ho teraz nedokážem opustiť. Prepáč. Uvidíme sa v Paríži.“

Zaplatila som hotel na ďalšie dni a schádzala sa s Petrom-Pierrom, túlala som sa s ním po Prahe, navštívila Karlštejn a Kutnú Horu, vodi-la som sa s ním za ruku a bozkávala ho na chodníku. Ešte dvakrát som ho vyfajčila. Raz v priechode vedľa hotela, druhýkrát v aute, ktoré si opäť požičal od otca. Ale pod sukňu som ho nepustila. Postavila som si hlavu. Nie a nie a nie! Nerob to, Pierre. Prosím. Mám ti ho vyfajčiť ešte raz? Dobre, tak áno, ale nedám sa ti pretiahnuť.

„Prečo, Ro?“ pýta sa ma a berie ma za ruku.

Pri klavíri je zase ten sivovlasý fúzatý muž. *Hymn To Freedom*. Po-malá swingujúca skladba v gospelovom štýle. Tiež Peterson.

„Keď ma nemiluješ, aspoň sa so mnou vyspi.“

Petr-Pierre má vyčítavý pohľad, ale v pozadí jeho tmavých očí tlie čosi ako zlosť. Spomenula som si na to, ako majetnícky ma vtedy na tej lavičke objal.

„Ja s tebou bez lásky spať nechcem.“

„Ale fajčiť mi ho môžeš.“

Zvláštne je, že vo francúzštine sa tomu hovorí tiež tak. *Fumer*. Ale-bo *faire la pipe*, fajčiť fajku. Zasmejem sa.

„Z čoho sa smeješ? Zo mňa?“

„Nesmejem sa tebe, Pierre. Jednoducho je to pre mňa trochu zlo-žitejšie.“

Strčí ruku pod stôl a zájde mi pod sukňu. Mám na sebe dlhú roz-viatu sukňu a som bez pančúch. V Prahe je stále krásne. Včera pod-večer sme sa boli prejsť po Vyšehrade. V záhradnej reštaurácii sme si dali pivo a potom sme dlho sedeli o kus ďalej na lavičke, pozerali na

Hradčany, bozkávali sa a rozprávali hlúposti. Praha bola v tej chvíli naozaj *beautiful*. Vltava sa pod nami leskla ako tekuté striebro a ja som si pripadala ako študentka na výlete. Bozkávaj ma, chlapče, bozkávaj. Voňal vodou po holení a chutil po mladosti.

„Prosím, Ro.“

Žobroní ako malý chlapec. Zrazu mi ho príde ľúto. Nechám ruku, aby zašla až k nohavičkám. Musí cítiť, že som vlhká.

„Nechcem ťa vziať do hotela.“

„Tak poď ku mne na internát.“

„Na internát?“

„Je to niečo ako váš kampus. Ubytovňa pre študentov.“

„Ty bývaš sám?“ spýtam sa, už napoly presvedčená.

„Nebývam, ale Michal odišiel k rodičom. Poď, Ro.“

Chlapík za klavírom hrá a hrá. Tretie pivo. Začína sa mi krútiť hlava. A krúti sa mi ešte viac, keď nasadám do autobusu a idem na miesto, ktoré sa volá Strahov.

ro@gmail.com pre **claude.montgard@orange.fr**

Praha 26. júna 2014

Ahoj, Claude,

áno, bola som opitá, ale to nemení nič na tom, že som to chcela. Že ma tá predstava vzrušovala. Že som to oddaľovala zámerne. Vedela som, že skôr ako odídem z Prahy, s Petrom-Pierrom sa vyspím. Ale chcela som to urobiť až v posledný večer. Aby si nevytváral žiadne ilúzie. Že mu proste len poďakujem za to, ako ma sprevádzal po Prahe, a potom mu poviem zbohom.

Ale nevedela som, že to bude také.

Budovy pri obrovskom štadióne mi pripadali pochmúrne a opustené aj napriek tomu, že mnohé okná svietili. Pripomínali mi kasárne. Alebo kulisy z nejakého ruského filmu. Zopár som ich videla v Orléanse vo filmovom klube. A všetky vo mne vyvolali depku.

Petr-Pierre ma vzal za ruku.

„Neboj sa, Ro. Pod'. Bude sa ti to páčiť.“

Ja som si tým však nebola celkom istá. Na vysokých podpätkoch som kráčala vedľa neho. Si hlúpa, Ro. Otoč sa a vráť sa do hotela. Ešte je čas. Môžeš na pár dní odložiť odlet a zrežírovať rozlúčku podľa seba. Držať opraty vo svojich rukách, nenechať sa viesť týmto chalanom.

Medzi nohami som však cítila žeravé uhlíky. Na návrat bolo neskoro.

Malá izba. Neveľmi útulná. S izbami univerzitného kampusu v Orléanse sa to vôbec nedalo porovnať. Vl'avo na stene plagát Metalliky, vpravo portrét Usaina Bolta. Kalendár z minulého roku. Dva rozkladacie gauče, dva nočné stolíky. Písací stôl s počítačom a kôpkou kníh. Ošarpaná skriňa. Domov to rozhodne nebol. Na prvý pohľad bolo zrejmé, že sem chlapi chodia len prespávať.

Petr-Pierre pustil na počítači hudbu. Bridge Over Troubled Water. Simon a Garfunkel. No toto!

Like bridge over troubled water

I will lay me down

Ľahla som si na úzky gauč. Ako most cez rozbúrené vody sa položím. Ty si ten most, chlapče? Ty ma zachrániš pred mojimi rozbúrenými vodami?

Hlava sa mi stále krútila a dvojhlas z reproduktorov znel ako uspávanka. Petr-Pierre zapálil sviečku, zo skrine vybral fľašu vína, otvoril ju a naliel do dvoch pohárov. Mon Dieu, taká romantika. Sadol si ku mne, nadvihol mi hlavu a položil si ju do lona. Nohy som pritiahla k sebe a takmer som zaspala. Prebrali ma jeho dotyky. Hladil ma po líci, po krku, jeho prsty schádzali dolu pod bavlnenú blúzku, na ktorej stačilo rozopnúť už len pár gombíkov. Push-upka splnila účel. Spomenula som si, ako na mňa včera pozerali chlapi v záhradnej reštaurácii, keď som išla k výčapu. Petr-Pierre sa srdečne zabával na tom, ako som po česky objednávala pivo a ako na mňa pozerá celá krčma. A sám mi do výstrihu nakukoval v jednom kuse.

Konečne som sa cítila uvoľnene. Kl'akla som si vedľa neho a posledné gombičky na blúzke som si rozopla sama. Sukňu som si vyhrnula až hore k bokom a obkročmo som si Petra-Pierra osedlala. V zrýchlenom

dychu sa mu dvíhala hrud'. Položil mi ruku na plece a pomaličky mi stiahol ramienko podprsenky. Každý jeho pohyb mi pripomínal rituál. Postupne objavoval moje telo a lúpal ma ako pomaranč. Cítila som, ako sa mi medzi nohami rodí prameň. Mokkými nohavičkami som prechádzala po jeho rozkroku. Naše fajčiarske prestávky síce boli krásne, ale keď som sa potom vrátila do hotela, zostala som sama. Ani hladenie ma nezbavilo túžby. Už som si potrebovala zakefovať. Cítiť ho v sebe! Cítiť, ako priráža k mojim stehnám! Potrebovala som, aby mi vystriekal aj iné miesta, nielen ústa.

Možno to spôsobilo moje vzrušenie. Nevieť, dvere som skrátka vrznúť nepočula. V jednom momente som vnímala len Petrove-Pierrove dlane, ako mi zvierajú prsia, a vzápätí som zacítila nejaké ďalšie ruky, ako mi na chrbte rozopínajú podprsenku. Oslobodené prsia sa slobodne vzpriamili.

Prudko som zdvihla hlavu a pozrela sa na Petra-Pierra. Pokrčil plecami a pohľad, v ktorom sa zračilo čosi ako „ja za to nemôžem“, stočil kamsi nado mňa.

„Môžem sa pridať? Nesiem bublinky,“ ozval sa za mnou nejaký cudzí hlas a ja som ako obarená zostala sedieť Petrovi-Pierrovi na kolenách.

Spolubývajúci? Nejaký iný chalan z internátu? Na to mi pripadal trochu starý. Zabudol Petr-Pierre zamknúť? Alebo sa spolu dohodorili niekde v krčme? Prečo mi to Petr-Pierre nepovedal? Báť sa, že by som nesúhlasila? Chcel ma postaviť pred hotovú vec? Pomstiť sa mi za moje okolky? Vopred naplánoval trojku?

Tieto a podobné myšlienky mi leteli hlavou v šialenom tempe, akoby ich hnali swingujúce prsty toho sivovlasého klaviristu. V duchu som počula tvoj hlas, Claude. Zdvihni sa, obleč sa a bež, Ro. Čože? Že si vzrušená, omámená alkoholom a tiež riadne nadržaná? Že chceš zostať? Prečo? Že je to len ďalšia skúsenosť? Si skazená, Ro. Nemravná a chtvivá.

Prichádzajúci bol pekný, vysoký svalnatý chlap, tak okolo tridsiatky. Dlhšie svetlé vlasy mu siahali skoro po pleciah. Pod bielym tričkom sa mu napínali svaly atléta. Správal sa oveľa sebavedomejšie a skúsenejšie než Petr-Pierre. Mal pevný stisk a rozhodné pohyby. Jeho angličtina bola do-

konalá, bez prízvuku. Zmohla som sa len na prikývnutie.

„O. K. Nalej to víno.“

Zo skrinky nad posteľou vytiahol tretí pohár. Zliezla som z Petra-Pierra a oprela sa o stenu.

„Michal,“ predstavil sa vtrelec, podal mi pohár na prípitok a posadil sa vedľa mňa. „Tak, kde ste to prestali?“ spýtal sa a sebavedome sa uškrnul.

Protestuj, Ro! Povedz, preboha, niečo! Nenechaj so sebou tak manipulovať!

Obzrela som sa po Petrovi-Pierrovi. Tomu sa oči leskli od očakávania.

Tak dobre, chlapci. Prestaneme tu okolo seba tancovať zbytočné tančiky. Chcete to? Chceš to, Ro? On y va. Ideme na to.

Keď sa Peter-Pierre uistil, že nebudem protestovať, vystrel ruku a stiahol mi podprsenku, ktorá mi smiešne visela na predlaktiach a na ktorú som v návale prekvapenia úplne zabudla. Nechala som ho, ako keby bolo úplne prirodzené sedieť s dvoma chlapíkmi v jednej izbe, polonahá a úplne mokrá. Michal ma začal bozkávať a potom ma položil na brucho na gauč. Sukňu sa ani nenamáhali rozopínať. Pod brucho mi vkĺzli mužské dlane a zdvihli mi zadok nahor. Druhý pár rúk mi jediným pohybom prehodil sukňu cez chrbát tak, že mi skoro zakryla hlavu, a nohavičky stiahol ku kolenám.

„Počkaj, chcem ju vidieť. Teraz vyzerá, akoby mala na sebe burku,“ zasmial sa Petr-Pierre vlastnému vtipu. Rozopol na sukni zips i gombík a pretiahol mi ju cez hlavu. Zdvihla som k nim oči. Obaja už boli nahí.

„Vraj krásne fajčíš. Tak sa predved,“ povedal Michal. Držal pred mnou penis a jemne ma ním plieskal po tvári. „Berieš tabletky?“

„Tabletky?“

„Antikonцепciu.“

„Áno. Nemusíte si dávať pozor.“

Žiadna romantika v tom nebola, ale zrejme práve preto som bola vzrušená ako nikdy predtým. Nohy som roztvárala, ako mi to len napätá látka nohavičiek dovoľovala. Petr-Pierre sa dobýjal medzi moje polovičky a Michal medzi pery. Bola som zmätená, vzrušená a zároveň som sa cítila ponížená. Otvorila som ústa, chcela som skríknúť, ale v tej chvíli mi Mi-

chalov úd vošiel dovnútra a skĺzol až hlboko do krku. Nohavičky povolili a Petr-Pierre mi naširoko rozťahol nohy. Zdvihol ma za boky a tvár mi pritisol na zadok. Vášnivo ho bozkával. Hrýzol. Od vzrušenia som mala mokré celá stehná. Všimol si to a rukou mi začal hladkať pindu, zatiaľ čo Michal jazdil v mojich ústach ako piest nejakého stroja na kefovačku. Dole mi Petr-Pierre rozťieral moju šťavu po zadku a stehnách a vyberal ju zo mňa ako med z dutého stromu. Panebože! Čo sa chystá urobiť? Túžila som, aby už doň vošiel, ale on trpezlivo spracovával môj zadoček. Skúsil doň strčiť jeden prst. Potom dva. Krúžil okolo východu z môjho brucha a strkal do neho prsty, ktoré namáčal v pinde. A ja som to chcela. Nastavovala som zadok ako farbiaca suka, ktorá chce byť nakrytá.

Pamätáš sa, Claude, keď si pri mne bol prvýkrát v zadočku? Bolelo ma to. Bála som sa. Čo to robíš, miláčik? Neboj sa, Ro, zvykneš si, uvidíš, je to krásne. Sama to budeš chcieť.

Áno. Naučil si ma to, Claude. Pretiahol si môj zadoček. Zvykla som si. Chcela som to. Som skazená, však? A aj jebavá?

Michal opustil moje ústa a pripojil sa k Petrovi-Pierrovi. Lízali mi pindu aj zadoček, masírovali obe dierky, striedavo do nich strkali prsty. Jeden z nich si za mňa kľakol, nasadil úd ku vchodu do zadočka a pokúsil sa do mňa dostať. Kíčovito som stiahla polovičky. Bolelo to. Namočil úd do pindy a skúsil to znovu. Zase márne.

„Otočíme ju,“ povedal.

Uchopili ma a obrátili nabok. Zadok mi trčal von z gauča a vyzýval do útoku. Raz namočiť do pindy, potom pritlačiť a pomaličky prenikať do brucha. Vykrikla som, ale nie od bolesti, Claude, nie od bolesti. Zaliala ma taká vlna vzrušenia, že sa podobala príboju. Príboju, ktorý som ráno počúvala z okna našej izby v Deauville.

„Oui!“ zakričala som. „Plus fort! Silnejšie!“

Len čo sa Michalovi podarilo prekonať bránu bolesti, ocitol sa vo mne. Vnikol do mňa ako po masle. Niečia ruka mi prenikla do vagíny a cez úzku stenu nahmatala Michalov úd.

„Áááá!“ kričala som.

Podarilo sa mi kláknúť, ale opatrne, aby zo mňa Michal nevykĺzol. Aby neodchádzal. Aby ďalej búšil do vrát mojich vnútorností, mojej slasti, môjho vzrušenia. Petr-Pierre si ľahol podo mňa. Automaticky som si siahla do rozkroku a začala si hladiť roztvorené pohlavie. Mokré a horúce. Jeho penis sa týčil podo mnou a čakal na svoju dávku rozkoše. Stačilo nasadnúť. Opatrne, pomaly. Michalov úd vyšiel zo zadočka a čakal. Keď do mňa Petr-Pierre vnikol, Michal sa chvíľku pozeral, ako na neho prirážam, a potom sa znova pridal. Roztiahol mi polovičky a nasadil úd na moju zadnú bránku. Teraz už to šlo hladko. Bola som PLNÁ. PLAINE. FULL. Plná penisov a pocitov rozkoše. Pohybovali sa vo mne rýchlo. A ja som divoko prirážala. Michal sa skoro prestal kontrolovať. Zozadu mi rukou drvil bradavky a búšil do mňa silnejšie a silnejšie.

„Sadni si na mňa!“ prikázal po chvíľke.

Otočila som sa k nemu chrbtom, rukou ho sama naviedla do zadočka a dosadla som na jeho stoporený penis. Medzi otvorené kolená som pozvala Petra-Pierra a rukou som si začala hladkať klitoris.

Premenili sme sa na páriace sa zvieratá. Bola v nás živočíšnosť, bola v nás praveká divokosť, ja som bola samica a oni homo erectus. Naše vzrušenie siahalo ďaleko do hlbín vekov. Dajte mi to, chlapci, prosím. Striekajte. Tu ma máte. Moje vnútornosti, moje brucho, moju vagínu, celé moje telo. Zalejte ma ako záhradu. Potrebujem zasa rozkvitnúť. Prosím. Prosím.

Prvý sa urobil Petr-Pierre. V pinde som zacítila jeho kíč. Prirážal. Zase a zase. Kričal. Áno, chlapče, áno!

Potom Michal. Do zadočka. Áááá. To sme kričali obaja.

Like bridge over troubled water

I will lay me down

Zvalila som sa vedľa Michala. Nemohla som polapiť dych. Semeno mi tieklo po stehnách a medzi polovičkami. Cítila som sa ukojená, spokojná, voľná. Myslela som, že vzlietnem, že mi narástli krídla, že rozrazím okno a vznesiem sa nad to krásne mesto Prahu.

„A teraz vypadni!“ začula som Michalov hlas. „Zbal' si veci a pakuj sa,

Parížanka!"

Myslela som, že som zle počula, že to nemôže byť pravda, že som ešte omámená všetkým tým, čo sa stalo.

„Počula si?“

Neviem, ako som sa dokázala obliecť. Ako som sa dokázala obuť. Neviem, ako som dokázala nájsť východ. Utekala som, zakopávala, bežala, unikala. Pred nimi aj pred sebou.

„Ro, vráť sa!“ počula som za sebou Petra-Pierra. „On to tak určite nemyslel. Robil si srandu. Vráť sa. Dáme si jointa a zaflámujeme si.“

Taxík.

Hotelová recepcia.

Oči som mala opuchnuté od plaču a nevnímala som okolie. Do niekoho som vrazila.

„Excusez, monsieur.“

„Neospravedlňujte sa, slečna. Nič sa nestalo.“

Zdvihla som oči. Dokonalá francúzština. Dokonalý oblek. Krásna stará antická hlava s hrivou nádherných bielych vlasov.

„Alexis Agothanikis. Nemáte chuť dať si niečo ostrejšieho?“

Áno, prosím.

A tak skončila moja návšteva Prahy, Claude. V hotelovom bare s metaxou.

Tvoja Ro

O dva dni som sedela v lietadle do Atén.

Ale tesne predtým, než som prešla pasovou kontrolou a zamierila ku gatu B12, som pocítila, že ma niekto pozoruje, a zvrtila som sa. Kúsok od vstupu do bezcolnej zóny stál muž v svetlom obleku a uprene na mňa hľadel. Okamžite som ho spoznala. Michal. Ten chlap, s ktorým som s Petrom-Pierrom kefovala na internáte. V tom momente som si uvedomila, že som ho raz videla už predtým. V tej záhradnej reštaurácii na Vyšehrade. Všimla som si ho preto, že mi ako jeden

PARIŽANKA

z mála nezízal do výstrihu.

Preboha, čo to má znamenať?

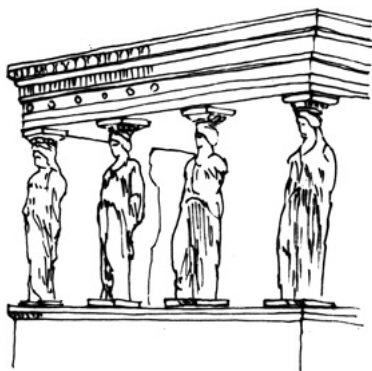
Len čo muž zistil, že sa na neho pozerám, otočil sa a nedbalými krokmi odchádzal. Okato dával najavo, že neuteká, že len pomaly odchádza. Čakal tu na mňa? Ale ako mohol vedieť, kedy odlietam? Pre odlet do Atén som sa rozhodla na poslednú chvíľu a pochybujem, že by to Alexis niekomu rozprával.

Tak kde sa tu Michal vzal?

Bola to náhoda?

Keď som si na palube lietadla otvorila notebook, našla som medzi odkazmi neznámy mail. Alien@gmail.com. Klikla som na ňá a pred mojimi užasnutými očami sa objavila jediná veta:

Zabijem ťa.

JÚN - ATÉNY -

„Haló? Petr.“

„Haló. Tu Ro.“

„Ahoj, Ro. Ty si ešte v Prahe?“

Volala som z mobilu. Nemohol zistiť odkiaľ.

„Nie som. Ale chcem sa ťa niečo spýtať.“

„Aha, ja som si myslel... Tak sa pýtaj.“

Nadýchla som sa. Nevedela som presne, ako mám otázku formulovať.

„Tell me... Kto bol ten chlap, čo za nami prišiel na internát?“

Ticho. Potom:

„Jeden... jeden kamarát.“

„Neklam mi, Pierre. Hádám ti stojím aspoň za to, aby si mi povedal pravdu.“

Ďalšie ticho. Medzi Aténami a Prahou sa ozýval len nezreteľný šum.

„Tak fajn... Zaplatil mi, aby som ťa dostal na internát.“

„What?“

„Proste mi dal prachy.“

„Ale prečo?“

„Niekdže ťa zazrel... Páčila si sa mu... Chcel ťa...“

Vymrdať alebo zabiť?

„Kde si sa s ním zoznámil?“ spýtala som sa a pripadalo mi, že skôr kráakam, než hovorím.

„Prisadol si ku mne U zavěšeného kafe. Objednal mi pohárik.“

„Naozaj sa volá Michal?“

„Pravdupovediac, neviem, ako sa volá. Pýtal sa ma na spolubývajúceho a potom sa rozhodol, že sa ti predstaví jeho menom.“

„Koľko ti dal?“

„Tristo eur.“

Skončila som hovor a rozhliadla sa. Pripadala som si ako v nejakom filme. Sci-fi, ktoré predsa nemôže byť o mne. To je nejaký omyl, lacný vtip. O chvíľku sa prebudím a nič z toho nebude existovať. Nad asfaltovým povrchom letiska sa chvel vzduch. V Aténach v posledných dňoch panovalo neznesiteľné teplo. K hlavnej letiskovej hale nás viedli autobusom. Kedysi som tu bola s rodičmi, ale to tu ešte toto nové moderné letisko Elefthérios Venizélos pri mestečku Spata nestálo, to otvorili až pri príležitosti olympijských hier v roku 2001. Pamätám si to, pretože otec o tej olympiáde stále hovoril. Mala som desať, olympiáda mi bola celkom ukradnutá, tešila som sa na pláž a Atény pre mňa znamenali len prestupnú stanicu. Zo starého krpateho letiska sme museli ísť autobusom, pretože taxík otcovi pripadal príliš drahý. Potom sme pokračovali metrom do Pirea a odtiaľ loďou na ostrov Poros. Krátka neudržiavaná pláž, lacný hotel. Nudná dovolenka s rodičmi. Jedna z mnohých. Zďaleka nie najhoršia.

Keď som čakala na batožinu, šaty sa mi prílepili na kožu a cítila som sa špinavá a celá ulepená. Nohavičky sa mi zarezali do rozkroku a pod podprsenu som sa strašne potila. V klimatizovanej hale mi zase na holých pleciah naskočila husia koža. Všetko bolo zle. Nikam sa mi nechcelo. Pociťovala som nutkavú túžbu otočiť sa, kúpiť si letenku a zmiznúť. Kamkoľvek. Niekam, kde budem bezmenná, anonymná